

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Klášterky a soudců JUDr. Michala Holuba a JUDr. Blanky Chlostové ve věci

žalobce: **Y** **A** **O** narozený dne **[REDACTED]**
bytem **[REDACTED]**
zastoupený advokátem JUDr. Václavem Vlkem
sídlem Sokolovská 32/22, Praha 8

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 427/16, Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
IČO 69797111, sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, Praha 2

o zaplacení 1 013 697,20 Kč s příslušenstvím

o dovolání žalobce a žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 7. ledna 2020, č. j. 10 C 28/2018-236

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve vyhovujícím výroku I. o věci samé **zrušuje** a řízení se v tomto rozsahu **zastavuje**.
- II. Rozsudek soudu I. stupně se v zamítavém výroku II. o věci samé **potvrzuje**.
- III. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku III. o nákladech řízení **mění tak**, že jejich výše činí **120 296 Kč**, jinak se i v tomto výroku **potvrzuje**.

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

IV. Žalobce je **povinen** zaplatit žalované náklady odvolacího řízení v částce **1 200 Kč** do tří dnů od právní moci rozsudku

Odůvodnění:

1. V záhlaví uvedeným rozhodnutím soud I. stupně ve výroku I. uložil povinnost žalované zaplatit žalobci úroky z prodlení z částky 110 594 Kč ve výši 9% ročně za období od 10. 7. 2018 do 18. 10. 2018 do patnácti dnů od právní moci rozsudku, ve výroku II. zamítl žalobu v části žalobního požadavku na úhradu 1 013 697,20 Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 10. 7. 2018 do zaplacení a ve výroku III. uložil žalované povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 162 662 Kč k rukám právního zástupce žalobce do patnácti dnů od právní moci rozsudku.
2. Rozhodl tak o žalobě, kterou se žalobce domáhal po žalované úhrady částky 124 291,20 Kč a částky 1 000 000 Kč, vše se zákonným úrokem z prodlení od 10. 7. 2018 do zaplacení, a dále omluvy, když nároky odůvodnil tím, že vůči žalobci bylo zahájeno usnesením ze dne 26. 5. 2015 trestní stíhání a následně proti němu byla podána obžaloba pro zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí a celé trestní řízení bylo ukončeno usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 24. 7. 2017, sp. zn. [REDAKCE] které nabylo právní moci dne 30. 11. 2017. Částku ve výši 124 291,20 Kč požadoval jako majetkovou škodu za náklady vynaložené na obhajobu a částku ve výši 1 000 000 Kč a omluvu požadoval za nemajetkovou újmu, která byla žalobci způsobena trestním stíháním. V důsledku nezákonně vedeného trestního stíhání bylo zasaženo do jeho rodinného života, když trestní stíhání mělo fatální dopad na vztah žalobce a jeho nezletilé dcery. Dále také do profesního života, když bylo v důsledku trestního stíhání ukončeno velmi lukrativní zaměstnání žalobce a následně nebyl žalobce schopen opatřit si jinou práci, neboť byl trestně stíhán, a byl nucen se odstěhovat do Spojených arabských emirátů.
3. Žalovaná nárok uplatněný žalobcem uznala co do částky 110 594 Kč požadované majetkové škody na náklady účelně vynaložené obhajoby a co do omluvy za nezákonné trestní stíhání, když žalovaná se žalobci za něj omluvila. Žalovaná neuznala nárok žalobce na finanční zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným trestním stíháním a náklady obhajoby žalovaná odškodnila s výjimkou úkonů právní služby - 10. 11. 2014 – účast při výslechu u policie, 24. 11. 2014 – porada s klientem, 1. 6. 2015 – stížnost do usnesení o zahájení trestního stíhání, 22. 7. 2015 – prostudování spisu, 29. 7. 2015 – účast při výslechu svědka, 22. 1. 2016 – návrh na zastavení trestního stíhání a 23. 3. 2017 – návrh na provedení důkazů.
4. Dne 14. 1. 2019 vzal žalobce žalobu částečně zpět co do částky 110 594 Kč s příslušenstvím a soud I. stupně usnesením z téhož dne v tomto rozsahu řízení zastavil. Podáním ze dne 12. 2. 2019 pak vzal žalobce zpět svoji žalobu i v požadavku na písemnou omluvu žalované a soud v tomto rozsahu řízení rovněž částečně zastavil usnesením ze dne 26. 2. 2019, č. j. 12 Co 171/2020 - 145.
5. Soud I. stupně vyšel ze zjištěného skutkového stavu, že žalobce žalobou uplatněný nárok u žalované předběžně uplatnil dne 9. 1. 2018. Žalovaná uhradila žalobci dne 18. 10. 2018 částku 110 594 Kč. Trestní stíhání žalobce bylo zahájeno usnesením Policie České republiky ze dne 26. 5. 2015, č. j. [REDAKCE] podle ust. § 160 odst. 1 tr. řádu, jako obviněného ze spáchání zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle ust. § 199 odst. 1 a 2 písm. d) tr. zák. a přečinu omezování osobní svobody podle ust. § 171 odst. 1 tr. zák. a nebezpečného vyhrožování dle § 353 odst. 1 tr. zák. Dne 28. 4. 2016 byla Obvodním státním zastupitelstvím pro Prahu 4 podána k Obvodnímu soudu pro Prahu 4 obžaloba na žalobce pro podezření ze spáchání zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle ust. § 199

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

odst. 1 a 2 písm. d) tr. zák. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 24. 7. 2017, č. j. [REDAKCE] pak byla podle ust. § 222 odst. 2 tr. řádu. trestní věc kvalifikovaná jako zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle ust. § 199 odst. 1 a 2 písm. d) tr. zák. postoupena [REDAKCE] k projednání věci jako přestupku a usnesení nabylo právní moci dne 30. 11. 2017.

6. Rozhodnutí soud odůvodnil tak, že ze všech důkazů, které byly provedeny, jasně vyplývá, že soužití žalobce s jeho manželkou se ocitlo v dlouhotrvající krizi, kdy se manželé vzájemně obviňují z toho, že trpí psychiatrickými onemocněními a hádky mezi nimi byly na denním pořádku. Žalobce jakožto obžalovaný je vůči poškozené vulgární, sarkastický a chová se tak, že tuto ponižuje, a do vzájemného konfliktu zatahuje i dceru. Žalobce po čase obrátil urážlivé chování i vůči dceři. Soužití manželky a žalobce provázely i násilnické epizody ze strany žalobce. Šlo o patologický vztah, který pokračuje rozvodovým řízením, kterého nebyla ušetřena ani nezletilá dcera. Ačkoli byly ve vzájemném soužití žalobce a jeho manželky přítomné násilné incidenty a vulgární agrese, jednáním žalobce nebyla naplněna objektivní stránka skutkové podstaty trestného činu dle ust. § 199 trestního zákoníku. Manželka má vystupňovanou osobnost s rysy senzitivity a extroverze a na ni působilo mnoho stresových faktorů, jako osamělost v cizím kulturním prostředí, problémy s domem, absence rodiny, workoholismus žalobce, jeho nezájem o rodinu a rovněž i urážlivé chování žalobce vůči manželce. Dcera rodičů byla přítomna vzájemným incidentům, kdy žalobce manželce nadával, a manželka si toto nenechala líbit. V projednávaném případě jde o dlouhodobě konfliktní vztah, který byl ovlivněn jak bipolárně afektivní poruchou manželky, tak vulgárním chováním žalobce. Soud tak má za to, že jsou zde pochybnosti o tom, že by obžalovaný naplnil objektivní stránku trestného činu týrání osoby žijící ve společném obydlí, nicméně má za to, že jednání obžalovaného bylo hrubé a skutek by tak mohl být posouzen jakožto přestupek.
 7. Předmětné trestní řízení bylo zahájeno z podnětu manželky žalobce a bylo důsledkem hlubších a rozsáhlejších konfliktů v rodinných vztazích, vyvolaných zejména tím, že manželka žalobce trpěla psychickým onemocněním a přestala brát doposud užívané léky, čímž se situace vyhroutila a vyústila v podání předmětného trestního oznámení na žalobce, které poté vedlo k zahájení posuzovaného trestního řízení. Rodinné problémy žalobce s jeho manželkou započaly již před rokem 2015, když se žalobce s manželkou přestěhovali do [REDAKCE] a tyto rodinné problémy postupně v souvislosti s psychickou poruchou manželky žalobce eskalovaly, až nakonec vyústily v problémy žalobce u jeho zaměstnavatele společnosti [REDAKCE]. Dcera byla osobně přítomna fyzickému napadení matky žalobcem, když fyzickým útokům předcházely verbální a dcera i zasahovala ve snaze je ukončit. Žalobce manželku verbálně a fyzicky napadal zhruba každých několik týdnů, ale stupňovalo se to, je to jednou za dva až tři týdny. Běžné konflikty občas přerostou v to, že žalobci z ničeho nic přeskočí a situace se vyhroutí. Již v minulosti před dcerou žalobce zamkl manželku ve sklepě a nechal jí tam.
 8. Zahájené trestní řízení bylo pouze jedním z projevů konfliktů mezi rodiči, přičemž hlavní příčina dopadů do osobnostní sféry žalobce byla zapříčiněna spory s manželkou, když se tyto přenesly jak na již narušené vzájemné vztahy manželů tak zejména i na vztahy s dcerou. Manželka kontaktovala nadřízené z práce a ostatní kolegy z práce, což vedlo v posledku k tomu, že tyto jej nutili, aby situaci nějak vyřešil, a jelikož se toto nezdařilo a manželka, jakožto způsob řešení vzniklé situaci, podala trestní oznámení a bylo zahájeno předmětné trestní řízení, tak byl nakonec pracovní poměr žalobce ukončen, když k ukončení došlo dohodou. Ke zprerhání vazeb se společnými rodinnými přáteli došlo primárně opět právě rozvratem mezi manželi. Trestní stíhání obtížně snášel a trpěl depresemi, nicméně medikamenty neužíval a neléčil se. Dcera byla účastna rodinných konfliktů a sama tyto popisovala jako zdroj svých neshod s otcem.
 9. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 15. 10. 2014, č. j. [REDAKCE] soud nařídil předběžné opatření, kterým žalobci uložil povinnost dočasně opustit byt, který dosud
- Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

užíval společně s manželkou a dcerou, dále uložil žalobci povinnost zdržet se setkávání s manželkou a dcerou, dále uložil povinnost zdržet se vstupu do domu na adrese [REDAKCE] a jeho okolí s tím, že toto předběžné opatření trvá 1 měsíc od jeho vykonatelnosti. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 23. 7. 2015, č. j. [REDAKCE] soud nařídil předběžné opatření, kterým žalobci uložil zdržet se setkávání s manželkou a dcerou a navazování kontaktu s nimi. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 8. 10. 2015, č. j. [REDAKCE] soud prodloužil nařízené předběžné opatření ze dne 23. 7. 2015 do dne 8. 11. 2015.

10. Soud I. stupně uzavřel, že podle ust. § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), v účinném znění (dále jen „zákon“), stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci, jíž se podle ust. § 2 téhož zákona nelze zprostit a také podle ust. § 5 zákona za škodu, která byla způsobena v řízení trestním. V řízení bylo prokázáno, že žalobce svůj nárok u žalované předběžně uplatnil ve smyslu § 14 odst. 1, 3 zákona, proto věc může být projednána před soudem (§ 15 odst. 2 zákona). Usnesení o zahájení trestního stíhání podle ust. § 160 odst. 1 tr. ř. je nutno považovat pro svou povahu za nezákonné rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 1 zákona v případě, kdy trestní stíhání žalobce neskončilo pravomocným odsouzením. Je tak naplněn předpoklad odpovědnostního titulu žalované z důvodu vydání nezákonného rozhodnutí. Žalobce svůj nárok u žalované předběžně uplatnil ve smyslu ust. § 14 odst. 1, 3 zákona, proto věc může být projednána před soudem (§ 15 odst. 2 zákona). Podle § 31 odst. 1 zákona náhrada škody zahrnuje takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí.
11. U náhrady majetkové škody (obhajně) pak soud I. stupně vyšel z úkonů, které žalovaná dobrovolně neodškodnila k žádosti žalobce a dospěl k závěru, že u úkonů dne 10. 11. 2014 – účast při výslechu u policie, dne 24. 11. 2014 – porada s klientem, dne 22. 7. 2015 – prostudování spisu – nejedná se o úkon dle § 11 odst. 1 písm. f) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, když nešlo o prostudování spisu při skončení vyšetřování a dne 23. 3. 2017 – návrh na provedení důkazů (obžalovaný pouze shrnul své návrhy na doplnění dokazování, které již ve věci učinil) - nešlo tak o náklad na úkony právní služby, které by byly nezbytným a účelně vynaloženým nákladem na zrušení či změnu nezákonného rozhodnutí. U úkonů dne 1. 6. 2015 – stížnost do usnesení o zahájení trestního stíhání, dne 29. 7. 2015 - účast při výslechu svědka R [REDAKCE] O [REDAKCE] a dne 22. 1. 2016 – návrh na zastavení trestního stíhání – sám žalobce na jednání konaném dne 14. 1. 2014 souhlasil s krácením odměny za tyto úkony právní služby, jak jej učinila žalovaná.
12. Proto žalobu co do částky 13 697,20 Kč jako rozdíl mezi částkou, která byla žalobcem nárokována, a částky 110 594 Kč, jež žalovaná žalobci dobrovolně uhradila, zamítl. U částky 110 594 Kč bylo již řízení zastaveno, je tímto způsobem vypořádán celý nárok uplatněný žalobcem z titulu majetkové škody; s výjimkou zákonných úroků z prodlení z částky, která byla žalovanou žalobci zaplácena a které žalobci přiznal. Úrok z prodlení odůvodnil ust. § 1968 a § 1970 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“).
13. U nároku žalobce na úhradu částky 1 000 000 Kč jako peněžního zadostiučinění za nemajetkovou újmu v souvislosti s nezákonným trestním stíháním vedeným u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. [REDAKCE] nemajetkovou újmu vzniklou žalobci z titulu vydání nezákonného rozhodnutí dle § 7 odst. 1 zákona v řízení je na žalobci, aby spolu s odpovědnostním titulem tvrdil a prokazoval i existenci skutečností, které lze právně kvalifikovat jako porušení konkrétního práva žalobce, a vznik nemajetkové újmy vzniklé v příčinné souvislosti s danými skutečnostmi. Teprve dojde-li soud po provedeném dokazování k závěru, že odpovědnostním titulem byla porušena konkrétní práva žalobce a že

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

v důsledku toho vznikla žalobci nemajetková újma, může se zabývat otázkami formy a případné výše zadostiučinění podle § 31a odst. 1 a 2 zákona.

14. U zásahů do osobnostní sféry žalobce pak soud I. stupně shledal, že hlavní příčinou zásahů do osobnostní sféry žalobce bylo vzájemné chování manželky a žalobce, které vedlo již před rokem 2013 k narušení a následně rozvratu jejich manželského soužití, kdy příčinou tohoto byla na jedné straně psychická nemoc manželky žalobce a na druhé straně vulgární (a násilné) chování žalobce. Příčinou zásahů do osobnostní sféry žalobce tak nebylo samotné nezákonné trestní stíhání, když toto bylo pro manželku žalobce de facto prostředkem eskalace vzájemných konfliktů. Samotné chování jeho manželky bylo plně způsobilé narušit a také narušilo jeho vztahy s dcerou a způsobilo žalobci i problémy v oblasti profesní, které vyústily v ukončení pracovního poměru. Samotný vztah s manželkou byl narušen dávno před zahájením trestního stíhání a byl sám o sobě příčinou zahájení tohoto stíhání, tedy zde vliv trestního stíhání nelze shledat. Samo nezákonné trestní stíhání tak není příčinou zásahů do osobnostní sféry a ani do profesní sféry žalobce. Vztahy v rodině byly zásadně narušeny již před zahájením trestního stíhání.
15. Orgány činné v trestním řízení manželku nenutily v trestním stíhání pokračovat. Ani zásahy tvrzené žalobcem v důsledku předběžných opatření (zákaz styku, zákaz vstupu) nedokládají příčinnou souvislost tvrzené újmy s nezákonným rozhodnutím, neboť k vydání těchto rozhodnutí došlo před nezákonným rozhodnutím a navíc by se muselo jednat o samostatné odpovědnostní tituly (žalobce však toto netvrdil /ani to, že by byla tato rozhodnutí později zrušena/). Pokud jde o zásahy v oblasti sociálního života a zdravotní sféry, pak tyto soud rovněž neshledal v příčinné souvislosti s trestním řízením, ale jakožto důsledek rozvratu manželského soužití. Taktéž ani charakter této trestné činnosti neodůvodňuje přiznání finančního zadostiučinění a ani délka trestního stíhání, které započalo dne 26. 5. 2015 a bylo pravomocně ukončeno postoupením věci 30. 11. 2017, neodůvodňuje přiznání zadostiučinění v peněžité formě.
16. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti dospěl proto soud k závěru, že konstatování nezákonnosti rozhodnutí a omluva, jichž se žalobci ze strany žalované dostalo v rámci stanoviska žalované ze dne 16. 10. 2018, jsou dostačujícím zadostiučiněním za nemajetkovou újmu vzniklou žalobci nezákonným trestním stíháním. Soud I. stupně proto zamítl požadavek žalobce na finanční zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným rozhodnutím (trestním stíháním).
17. Výrok o náhradě nákladů řízení soud I. stupně odůvodnil ust. § 142 odst. 3, ust. § 146 odst. 2 a ust. § 151 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, dále jen „o. s. ř.“
18. Proti tomuto rozhodnutí do vyhovujícího výroku II. podal včasné odvolání žalobce, které odůvodnil tak, že má za to, že soud prvního stupně nepřihlédl k odvolatelem tvrzeným skutečnostem nebo k jím označeným důkazům; dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním; řízem je postíženo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci; dosud zjištěný skutkový stav neobstojí, neboť tu jsou další skutečnosti nebo jiné důkazy, které nebyly dosud uplatněny a nakonec, že rozhodnutí, spočívá na nesprávném právním posouzení věci. V práci se o problémech žalobce s manželkou vědělo již dávno před zahájením trestního stíhání a samotné rodinné problémy nebyly důvodem pro ukončení pracovního poměru. K tomu zaměstnavatel dospěl, až když se dozvěděl, že tento „rodinný problém“ přerostl v trestní stíhání žalobce. Chování manželky může být jednou z příčin ukončení pracovního poměru, ale nebylo to příčinou zásadní nebo jedinou. Prvořadou hlavní příčinou k ukončení pracovního poměru bylo samotné trestní stíhání. Vztah žalobce s dcerou nebyl narušen ještě před zahájením trestního stíhání přes konflikty, které mezi rodiči panovaly. Pokud k nějakému narušení došlo, tak bylo jen menší, dcera teprve v souvislosti s trestním stíháním s ním přestala zcela komunikovat.

19. Žalobce v řízení uváděl, že díky trestnímu stíhání trpěl depresemi. Tyto by neměl, pokud by nezákonného stíhání nebylo. Je nutno považovat trestní stíhání za podstatnou a důležitou příčinu depresí. Žalobce kvůli trestnímu stíhání nemohl opustit ČR a byl tak nucen v této izolaci žít (bez 2 měsíců) po celou dobu trestního stíhání. Po zahájení trestního stíhání ztratil práci, kolegy, přátele, rodinu a veškeré zázemí. Neměl tedy žádný důvod pobývat v ČR a nejráději by ČR opustil. To však udělat nemohl, jelikož celé trestní stíhání bylo procesně náročné, v jeho rámci bylo provedeno 14 hlavních líčení během 2 let a on po celou dobu pobýval v ČR, aby se mohl všech procesních úkonů účastnit a prokázat svoji nevinu. Kvůli trestnímu stíhání tak byl nucen pobývat v ČR, v úplné izolaci, bez jakéhokoliv zázemí, v odlišném kulturním prostředí, v prostředí [REDACTED] bez znalosti jazyka a bez práce, což izolaci jen prohlubovalo. Je sice možné, že rodinné problémy měly nějaký vliv na ztrátu přátel, nicméně se jednalo jen o částečnou příčinu. Opět bylo nejpodstatnější příčinou samotné trestní stíhání. Skutečnost, že o trestním stíhání byl informován zaměstnavatel a někteří obchodní partneři, také značně přispěla k tomu, že morální integrita žalobce byla hojně propírána a hodnocena. V případě žalobce pak společenské odsouzení dále zvyšuje fakt, že je [REDACTED]. Přitom je irelevantní, jak se kolegové, zaměstnavatel nebo obchodní partneři o trestním stíhání dozvěděli. Konečně, soud prvního stupně nepřihlédl k tvrzenému diskriminačnímu a rasistickému chování orgánů činných v trestním řízení. Konečně soud prvního stupně pochybil, když žalobce v souladu s ustanovením § 118a odst. 1 a 2 o. s. ř. nepoučil o tom, aby doplnil svá tvrzení, respektive důkazy k prokázání všech svých tvrzení.
20. Navrhl, aby odvolací soud napadený výrok změnil a rozhodl o plném přiznání nároku žalobce, případně aby věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
21. Žalovaná podala odvolání proti vyhovujícímu výroku I. a dále proti výroku III. o nákladech řízení. Odůvodnila jej tak, že se nedostala do prodlení a nezavinila zahájení soudního sporu. Žalobci proto nevzniklo právo na úrok z prodlení ani na náhradu nákladů řízení. Dne 9. 1. 2018 bylo žalované doručeno podání, ve kterém JUDr. Václav Vlk vznesl jménem žalobce žádost o přiznání nároku na poskytnutí omluvy a náhrady škody sestávající z nákladů obhajoby ve výši 124 291,20 Kč a zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu ve výši 1 000 000 Kč podle zákona č. 82/1998 Sb. Žalovaná měla důvodné pochybnosti o pravosti a správnosti předložené plné moci ze dne 4. 1. 2018, proto zástupce žalobce vyzvala přípisem ze dne 26. 6. 2018 k doložení plné moci s úředně ověřeným podpisem žalobce. Na tuto žádost reagoval zástupce žalobce sdělením ze dne 18. 6. 2018, kterým požadavek žalované odmítl a oprávnění zastupovat žalobce nedoložil ani jinak.
22. Z výše uvedených důvodů nebyl nárok na náhradu škody z pohledu žalované dne 9. 1. 2018 řádně uplatněn k tomu oprávněnou osobou a nemohl být věcně projednán. Plnou moc s úředně ověřeným podpisem žalobce doložil teprve až na výzvu soudu v tomto kompenzačním řízení. To soud sdělil žalované svým přípisem ze dne 20. 9. 2018. Necelý měsíc poté, dne 16. 10. 2018, žalovaná vydala stanovisko, kterým uplatněné nároky v rozsahu, ve kterém je shledala po právu, uspokojila. Jestliže žalovaná předběžné projednání ukončila za necelý měsíc ode dne, kdy bylo řádně doloženo zastoupení žalobce, pak se nemohla dostat do prodlení. Žalobci proto neměly být přiznány úroky ani náklady řízení. Náklady řízení naopak měly být v plné výši přiznány žalované.
23. Žalovaná dále nesouhlasila s výrokem I. také z toho důvodu, že žalobce vzal před zahájením jednání dne 14. 1. 2019 žalobu částečně zpět co do požadavku na zaplacení náhrady škody spočívající v obhajobě ve výši 110 594 Kč s příslušenstvím. Řízení tedy mělo být zastaveno ohledně částky 110 594 Kč i ohledně veškerých úroků z prodlení z této částky. Jestliže dne 14. 4. 2019 bylo zastaveno řízení, pokud jde o úroky, „pouze“ od 19. 10. 2018 do zaplacení, pak mělo ohledně zbytku příslušenství, tj. ohledně úroků od 10. 7. 2018 do 18. 10. 2018, řízení zastaveno samostatným výrokem rozsudku, a tyto úroky neměly být žalobci přiznány.

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

24. S nákladovým výrokem žalovaná nesouhlasila, ani kdyby obstála úvaha soudu prvního stupně, že se žalovaná dostala do prodlení. Soud při výpočtu nákladů řízení vycházel z tarifní hodnoty 174 291,20 Kč (50 000 Kč za nemajetkovou újmu a 124 291,20 Kč za obhajné) a to po celou dobu řízení. Sazba za jeden úkon právní služby z této tarifní hodnoty činí 8 100 Kč. Po částečném zastavení řízení dne 14. 1. 2019 se řízení vedlo pouze o zbytku obhajného a nemajetkové újme, čili tarifní hodnota byla už „jen“ 63 697,20 Kč (50 000 Kč za nemajetkovou újmu a za obhajné) a sazba z této tarifní hodnoty potom činí 3 660 Kč. Žalobce by tak měl právo na náhradu 57 % svých nákladů na úkony vykonané od 14. 1. 2019.
25. Žalovaná navrhl, aby odvolací soud napadené rozhodnutí ve výroku I. zrušil a řízení v této části zastavil, případně aby rozhodnutí ve výroku I. změnil tak, že se žaloba zamítá, a dále aby přiznal žalované náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.
26. Žalovaná dále navrhl napadené rozhodnutí v zamítavém výroku II. jako věcně správné potvrdit, když upozornila na to, že u nároku na obhajné ve výši 13.697,20 Kč žalobce žádné odvolací důvody neprezentuje.
27. Odvolací soud přezkoumal v mezích odvolání napadený rozsudek soudu I. stupně z podnětu podaného odvolání, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (ust. § 212, ust. § 212a a ust. § 214 odst. 1 o. s. ř.), a shledal odvolání žalobce nedůvodným a odvolání žalované shledal důvodným.
28. Soud I. stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatek důkazů, ze kterých čerpal správná a pro rozhodnutí o věci samé plně postačující skutková zjištění. Zjištěný skutkový stav posuzoval pak také dle odpovídající hmotněprávní úpravy – tedy zákona č. 82/1998 Sb. Skutkový stav také nedoznal žádných změn ani v odvolacím řízení.
29. Ohledně odvolání žalované do vyhovujícího výroku I. je třeba zdůraznit, že žalobce vzal dne 14. 1. 2019 žalobu částečně zpět co do nároku na zaplacení náhrady škody spočívající v obhajném ve výši 110 594 Kč s příslušenstvím, tedy dle výkladového pravidla podle ust. § 41 odst. 2 o. s. ř. s celým příslušenstvím, tedy od 10. 7. 2018 do zaplacení (viz protokol o ústním jednání před soudem I. stupně dne 14. 1. 2019 č. l. 112 spisu). Jestliže usnesením soudu I. stupně ze dne 26. 2. 2019, č. j. 12 Co 171/2020- 112, bylo řízení zastaveno pouze co do úroku z prodlení z částky 110 594 Kč ve výši 9% ročně za období od 19. 10. 2018 do zaplacení, zbývá ještě zastavit řízení pro úroky z prodlení z částky 110 594 Kč ve výši 9% ročně za období od 10. 7. 2018 do 18. 10. 2018. Tyto úroky však již nelze žalobci přiznat (viz ust. § 153 odst. 2 o. s. ř., když podané zpětvzetí žaloby nelze vzít účinně po dni 14. 1. 2019 zpět – viz ust. § 41a odst. 4 o. s. ř.) a řízení je tak třeba v této části zastavit podle ust. § 96 odst. 1 a 2 věta druhá ve spojení s ust. § 211 o. s. ř. a zároveň v této části zrušit i výrok I. napadeného rozhodnutí – výrok I.
30. U odvolání žalobce do zamítavého výroku II. lze souhlasit se závěrem soudu I. stupně, předpokladem odpovědnosti státu za škodu je splnění tří podmínek: 1) existence nezákonného rozhodnutí nebo nesprávného úředního postupu, 2) vznik škody a 3) příčinná souvislost mezi nesprávným úředním postupem nebo nezákonným rozhodnutím a vznikem škody. Nezákonné rozhodnutí nebo nesprávný úřední postup a vznik škody tudíž musí být ve vzájemném poměru příčiny a následku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, uveřejněný pod číslem 67/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).
31. Odvolací soud se pak má za správné i závěry soudu I. stupně ohledně úkonů v trestním řízení, které nebyly soudem I. stupně přiznány jako vzniklá škoda žalobci, jako úkonů právní služby, jejichž účelem nebylo odstranění nezákonného rozhodnutí a úkonů, za které náleží odměna v poloviční výši podle ust. § 11 odst. 2 vyhl. č. 177/1996 Sb. (viz výše bod 11. odůvodnění) a proto lze z důvodu hospodárnosti podle ust. § 6 o. s. ř. zcela odkázat na přesvědčivé

odůvodnění napadeného rozhodnutí (bod 18. a 19. odůvodnění). Ostatně žádnou konkrétní odvolací námitku proti této nepřiznané částce ve výši 13 697,20 Kč s příslušenstvím odvolatel ani nevznesl. Proto v této části odvolací soud rozhodnutí soudu I. stupně jako věcně správné potvrdil podle ust. § 219 o. s. ř. – výrok II.

32. U žalobcem požadované imateriální újmy ve výši 1 000 000 Kč se pak odvolací soud také zcela ztotožňuje se závěry soudu I. stupně. I u tohoto nároku lze z důvodu hospodárnosti podle ust. § 6 o. s. ř. zcela odkázat na přesvědčivé odůvodnění napadeného rozhodnutí (bod 24. až 27.).
33. K odvolacím námitkám žalobce je zapotřebí uvést, že dne 14. 1. 2019 a dne 24. 5. 2019 byl poučen návodně a vyzván podle ust. § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. (viz protokol o ústním jednání před soudem I. stupně dne 14. 1. 2019 č. l. 113 a 114 a usnesení ze dne 24. 5. 2020, č. j. 10 C 218/2018-185).
34. Soud I. stupně navíc nedospěl k závěru, že žalobce neprokázal svá tvrzení podle ust. § 120 odst. 1 o. s. ř., ale že v řízení bylo prokázáno, že jeho tvrzení nemohou obstát. Soud prvního stupně nepostavil své rozhodnutí na závěru o neunesení důkazního břemene, tedy na tom, že by nebylo možno přijmout závěr ani o pravdivosti tvrzení žalobce a též ani o jejich nepravdivosti, a tak z tohoto důvodu právě s ohledem na důkazní břemeno by bylo nutno rozhodnout v jeho neprospěch. Tvrzení žalobce nezůstala neobjasněna, když provedenými důkazy byla jen vyvrácena jejich pravdivost. Soud prvního stupně dospěl ke správnému závěru, že nebyla prokázána toliko verze uváděná žalobcem, ale něco jiného, co žalobce netvrdil, je to však právně relevantní pro rozhodnutí ve věci samé. Námitky žalobce o procesním pochybení soudu prvního stupně jsou tak zcela nedůvodné.
35. Z výše uvedených důvodů nemůže obstát odvolací námitka žalobce, že soud prvního stupně nepostupoval v souladu s ust. § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. a neumožnil žalobci, aby v žalobě tvrzené skutečnosti, o kterých měl soud pochybnosti, doplnil a prokázal, a porušil ust. § 118a o. s. ř. nebo dokonce i právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, tedy že mu svým postupem neposkytl dostatečnou soudní ochranu a zároveň porušil zásadu předvídatelnosti soudního rozhodnutí.
36. Je správný i závěr soudu I. stupně, že žalobce přišel o zaměstnání v příčinné souvislosti s chováním manželky, která informovala kolegy žalobce o rodinných problémech ve snaze žalobci uškodit. Trestní řízení samotné posloužilo manželce jen jako další prostředek k eskalaci vzniklých rodinných problémů a samo nezákonné trestní stíhání tak není příčinou zásahů do osobnostní sféry, ani do profesní sféry žalobce (viz bod 24. odůvodnění napadeného rozhodnutí). To zcela odpovídá obsahu účastnické výpovědi žalobce i obsahu prohlášení pana O. D. Ten uvedl, že propuštění bylo důvodem osobní situace s manželkou. Pod tuto formulaci nelze podřadit probíhající trestní stíhání pro zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí, které bylo důsledkem vztahů žalobce s manželkou. Sám žalobce uvádí, že o problémech žalobce s manželkou se vědělo již dávno před zahájením trestního stíhání a v účastnické výpovědi uvedl, že manželka kontaktovala nadřízené a ostatní kolegy z práce, což vedlo k tomu, že nadřízené jej nutili, aby situaci nějak vyřešil.
37. V řízení tak bylo prokázáno, že jedinou příčinou k ukončení pracovního poměru dohodou (tedy dvoustranným právním jednáním mezi žalobcem a jeho zaměstnavatelem) byly poměry žalobce s manželkou a nikoli samotné trestní stíhání.
38. I v této souvislosti lze zcela odkázat z důvodu hospodárnosti podle ust. § 6 na zcela přesvědčivé odůvodnění soudu I. stupně (bod 24. napadeného rozhodnutí). Nelze tak v souzeném případě aplikovat rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 1635/2012, na které odkazuje odvolatel. Není zde tak žádná příčinná souvislost mezi trestním stíháním a ukončením pracovního poměru a toto trestní stíhání není ani jednou z příčin ukončení pracovního poměru. Ostatně v poslední řadě lze upozornit i na to, že zde nelze vysledovat

ani časovou souvislost s jeho zahájením, když dohoda o skončení pracovního poměru byla uzavřena s větším časovým odstupem.

39. Ohledně vztahu dcery a žalobce, správně soud prvního stupně dospěl k závěru, že zásadní příčinou narušení vztahu žalobce s dcerou byly rodinné konflikty. Vztahy v rodině byly zásadně narušeny již předtím a špatné a konfliktní vztahy mezi rodiči byly naopak samy o sobě způsobitelné vyvolat takové neshody mezi rodiči, kdy matka učinila dceru součástí těchto sporů do té míry, že došlo k narušení vztahů mezi otcem a dcerou (viz též bod 24 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
40. Nemohlo být tomu ani jinak, když žalobce matku napadal slovně i fyzicky před dcerou již před zahájením trestního stíhání (viz úřední záznam o podání vysvětlení z 9. 10. 2014). Je pak právně irelevantní, k jakému datu se dcera připojila jako poškozená k trestnímu řízení.
41. Přitom k úplnému přerušení styku žalobce s dcerou došlo nikoli v důsledku trestního řízení, ale na základě rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 4, kterým soud žalobci uložil povinnost dočasně opustit byt, který dosud užíval společně s manželkou a dcerou, dále uložil žalobci povinnost zdržet se setkávání s manželkou a dcerou a povinnost zdržet se vstupu do domu na adrese [REDAKCE] a jeho okolí. Tato rozhodnutí však nebyla předmětem tohoto řízení.
42. Lze také souhlasit se závěrem soudu I. stupně, že pocity žalobce jsou standardním průvodním jevem trestního stíhání, když dle samotných tvrzení žalobce se s nimi ani neléčil, tedy nevybočovaly nijak z běžných pocitů obviněného (obžalovaného) nebo člověka v jiné obdobné stresové situaci.
43. Obecně lze říci, že každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého obviněného (srov. např. náleze Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04).
44. Žalobcem tvrzený zásah do sociální sféry také posoudil soud I. stupně správně, když ke zpřetrhání vazeb se společnými rodinnými přáteli došlo primárně a pouze opět právě rozvratem vztahů mezi manžely. Skutečnost, že žalobce neopustil ČR, pak není v přímé souvislosti s trestním řízením, jelikož žalobce nebyl omezen na svobodě a nebyl omezen v pohybu (mohl dojíždět na úkony trestního řízení např. ze země, jejímž je občanem).
45. Obecné úvahy žalobce, že „samotné vedení trestního stíhání jistě podporovalo domněnky, že se žalobce skutečně dopustil něčeho špatného“ je pouze obecným tvrzením bez jakéhokoli konkrétního obsahu.
46. Jestliže žalobce namítal, že byla narušena i jeho morální osobnost, jelikož se o trestním stíhání dozvěděli kolegové a obchodní partneři a žalobce neustále přemýšlel, kdo o trestním stíhání ví a co si o něm nyní myslí a on získával přátele téměř výhradně jen v zaměstnání a jinak neměl příležitost si sociální vazby utvořit, je třeba zdůraznit.
47. Jak již uvedl soud I. stupně (viz bod 25. odůvodnění) je třeba zohlednit rovněž charakter trestné činnosti, pro kterou byl žalobce stíhán. Přitom soud v trestním řízení dospěl k závěru, že žalobce se dopustil protiprávního jednání, pouze se neprokázalo, že dosahuje intenzity (stupně společenské nebezpečnosti) trestného činu, ale jen by se mohlo jednat o přestupek. Samozřejmě manželce i dceři bylo toto jednání žalobce z povahy věci známo již dlouhou dobu před zahájením trestního stíhání. I tyto okolnosti je zapotřebí zohlednit při úvaze, zda přiznat finanční zadostiučnění nebo postačí žalobci jen omluva.
48. Pokud žalobce obecně uvádí, že v případě žalobce pak společenské odsouzení dále zvyšuje fakt, že [REDAKCE]

v jejich případě tak na morální obraz poškozeného působí zvláště intenzivně, samo o sobě je toto tvrzení protikladné. Jestliže obecně bez vztahu ke konkrétním žalobním tvrzením tvrdí, že je [REDAKCE] pak z tohoto důvodu vedené trestní stíhání (špatné zacházení se ženami) mu v pověsti nemohlo ublížit.

49. Navíc bez uvedení jediné konkrétní skutečnosti je toto tvrzení žalobce jen v rovině teoretických úvah. Také není bez významu (jak tvrdí žalobce), jak se kolegové, zaměstnavatel nebo obchodní partneři o trestním stíhání dozvěděli, tedy z jiného zdroje než od orgánů činných v trestním řízení. Ze samotných tvrzení žalobce vyplývá, že o jednání žalobce v soukromí se tyto osoby dovídaly jen a pouze od jeho manželky.
50. Pokud v odvolacím řízení žalobce navrhl nové důkazy (emaily mezi žalobcem a právním zástupcem žalobce z roku 2014 a 2015), jedná se o důkazy nepřijatelné podle ust. § 205a odst. 1 o. s. ř. po koncentraci řízení. Žalobce opět navrhuje další důkazy, ačkoliv se mu dostalo poučení podle ust. § 119a o. s. ř. O nové důkazy se nejedná, když sám žalobce tvrdí, že vznikly již v letech 2014 a 2015. Jedná se o důkazy žalobci známé (emailová korespondence žalobce), které byly uplatněny pozdě, a nemohou tak být odvolacím důvodem podle ust. § 205a a nemůže k nim být přihlédnuto.
51. V této souvislosti je důležité i připomenout, že soud prvního stupně přitom provedl veškeré žalobcem navrhované důkazy.
52. Proto i v této části (částka 1 000 000 Kč s příslušenstvím) odvolací soud rozhodnutí soudu I. stupně v zamítavém výroku II. jako věcně správné potvrdil podle ust. § 219 o. s. ř. – výrok II.
53. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud I. stupně správně podle ust. § 142 odst. 3, ust. § 146 odst. 2 věta druhá a ust. § 151 odst. 1 o. s. ř..
54. Správně také dovedl, že uplatnění nároku žalobcem ze dne 4. 1. 2018, doručené žalované dne 9. 1. 2018, bylo řádným předběžným uplatněním nároku ve smyslu odškodňovacího zákona, když žalobce svůj nárok dostatečně určitě specifikoval a doložil standardní plnou mocí, v českém jazyce a s obyčejným podpisem. Z důvodu hospodárnosti lze podle ust. § 6 o. s. ř. zcela odkázat na přesvědčivé odůvodnění napadeného rozhodnutí (bod 15. odůvodnění). Ostatně na základě této žádosti žalovaná částečně plnila.
55. Jak již správně uvedl soud I. stupně, předběžné projednání nároku je ze strany žalobce neformalizovaným úkonem a žalovaná nese riziko, že pokud žádosti jen z formálních důvodů nevyhoví, může toto mít v budoucnu např. procesní následky v soudním řízení.
56. Pokud jde o samotnou výši nákladů řízení přiznaných žalobci, v souzeném případě byl předmět řízení v tarifní hodnotě 174 291,20 Kč (50 000 Kč za nemajetkovou újmu a 124 291,20 Kč za majetkovou škodu). Žalobce byl z pohledu nákladů řízení tarifně úspěšný (ust. § 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř.) co do částky 160 594 Kč - tj. v tarifní částce 50 000 Kč za nemajetkovou újmu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2707/2013). Žalovaná se přitom omluvila a částku 110 594 Kč až po podání žaloby a po uplynutí lhůty pro předběžné projednání nároku, pro něž vzal žalobce důvodně podanou žalobu zpět a soud řízení zastavil. Žalobce tak byl úspěšný v rozsahu 92,14 % a neúspěšný v rozsahu 7,86%, což správně soud I. stupně zhodnotil jakožto neúspěch v poměrně nepatrné části a žalobci tak přiznal nárok na náhradu nákladů řízení v plné výši.
57. Je však opodstatněná odvolací námitka žalované, že žalobce vzal dne 14. 1. 2019 žalobu částečně zpět a po tomto datu již předmět řízení pro výpočet odměny advokáta byl pouze ve výši 63 697,20 Kč (50 000 Kč za nemajetkovou újmu a za obhajně). Naopak odvolací soud na rozdíl od odvolatelky neshledal neúčelné porady s klientem ve dnech 1. 12. 2017, dne 23. 10.

2018, dne 15. 1. 2019 a dne 23. 11. 2019, tedy v rámci předběžného projednání nároku, předcházející úkonu soudu nebo po výzvě soudu a není tedy důvodů odměnu za tyto úkony žalobci nepřiznat.

58. Soud při výpočtu nákladů řízení vycházel z tarifní hodnoty 174 291,20 Kč (50 000 Kč za nemajetkovou újmu a 124 291,20 Kč za obhajné) a to po celou dobu řízení. Sazba za jeden úkon právní služby z této tarifní hodnoty činí 8 100 Kč. Po částečném zastavení řízení dne 14. 1. 2019 se řízení vedlo pouze o zbytku obhajného a nemajetkové újme, čili tarifní hodnota byla 63 697,20 Kč (50 000 Kč za nemajetkovou újmu a za obhajné) a sazba z této tarifní hodnoty potom činí 3 660 Kč.
59. Žalobci tak vznikly náklady řízení, které se sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 4 000 Kč, hotových výdajů v podobě cestovného žalobce k ústnímu jednání dne 26. 11. 2019 ve výši 16 366 Kč (cena letenek 2 635 Kč přepočteno kurzem ČNB pro listopad 2019 činí 16 366 Kč) a dále nákladů na právní zastoupení. Ty jsou složeny z odměny za 5 účelně vynaložených úkonů právní služby po 8 100 Kč bez DPH (převzetí a příprava zastoupení; sepsání žaloby, porada s klientem přesahující 1 hodinu dne 1. 12. 2017, 23. 10. 2018 a účast na ústním jednání soudu dne 14. 1. 2019) a odměny za 10 účelně vynaložených úkonů právní služby po 3 660 Kč bez DPH - podání ze dne 12. 2. 2019, 15. 5. 2019, 18. 6. 2019, 4. 12. 2019 a ze dne 4. 1. 2020; čtyřikrát účast na ústním jednání a třikrát porada s klientem přesahující jednu hodinu (dne 15. 1. 2019 a 23. 11. 2019) podle ust. § 6 odst. 1, § 7, § 8 odst. 1, § 9 odst. 4 písm. a) vyhl. č. 177/1996 Sb., tj. celkem 77 160 Kč bez DPH a 93 485 Kč s DPH. Žalobci dále náleží paušální náhrada hotových výdajů právního zástupce za 15 úkonů právní služby dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu á 300 Kč, tj. celkem 4 500 Kč bez DPH a 5 445 Kč s DPH; tedy celkem 120 296 Kč.
60. Ze shora uvedených důvodů tedy odvolací soud rozhodnutí soudu I. stupně ve výroku III. o nákladech řízení podle ust. § 220 odst. 1 o. s. ř. změnil, pokud jde o výši nákladů, jinak jej podle ust. § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil.
61. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 ve spojení s ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. a přiznal v odvolacím řízení plně úspěšné žalované paušální náhradu hotových výdajů za 4 úkony po 300 Kč podle ust. § 151 odst. 3 ve spojení s ust. § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb. (odvolání, vyjádření k odvolání a příprava a účast na jednání odvolacího soudu dne 29.9.2020). Třídenní lhůtu k plnění odvolací soud stanovil podle ust. § 160 odst. 1 věta před středníkem o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu I. stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, avšak jen za splnění podmínek a z důvodů stanovených v § 237 o. s. ř. - jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Proti tomuto rozhodnutí do výroku III. a IV. o nákladech řízení není dovolání přípustné.

Praha 29. září 2020

JUDr. Jan Klášterka v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.